



Capitolul I

Doamna Bantry visa. Sângele-voinicului prezentat de ea tocmai câștigase locul întâi la expoziția florală. Preotul, îmbrăcat cu sutană și stihar, oferea premiile în biserică. Soția lui se învârtea prin preajmă, îmbrăcată în costum de baie, dar așa cum este binecuvântatul obicei din vise, acest fapt nu stârnise dezaprobarea parohiei în modul în care ar fi făcut-o cu siguranță în viața reală. Doamnei Bantry îi plăcea foarte mult visul. De obicei, îi plăceau visele matinale, care se terminau prin sosirea ceaiului de dimineață. Undeva, în subconștientul ei, era atentă la obișnuitele zgomote de dis-de-dimineață din gospodărie. Hârșăitul inelelor de la draperia de la scări, pe măsură ce fata în casă le trăgea, zgomotele provocate de peria de praf și fârașul celei de-a doua fete în casă. Undeva, în depărtare, se auzea zgomotul zăvorului de la poartă pe când era tras. Începea o nouă zi. Între timp, trebuia să se bucure cât mai mult de expoziția florală – deoarece faptul că visa devenea tot mai evident... De jos se auzea zgomotul obloanelor mari de lemn de la sufragerie în timp ce erau deschise. Le auzea, și totuși nu le auzea. Pentru încă o jumătate de oră zgomotele obișnuite ale gospodăriei aveau să continue, discret, în surdina, fără să o deranjeze, deoarece îi erau atât de familiare. Aveau să culmineze cu un sunet rapid și măsurat de pași pe coridor, cu foșnetul unei rochii, cu clinchetul domol al veselei pentru ceai așezate pe măsuta din hol, apoi cu o bătaie ușoară la ușă și cu intrarea lui Mary

pentru a trage draperiile. Doamna Bantry se încrunță în somn. Ceva perturbator răzbătea prin starea ei de visare, ceva nelalocul lui. Pași de-a lungul coridorului, pași care erau prea grăbiți și care veneau prea devreme. În mod inconștient, urechile ei așteptară zgomotul veselei, dar nici urmă de așa ceva.

Ciocănitul se auzi la ușă. În mod automat, din profunzimea somnului doamna Bantry spuse:

– Intră.

Ușa se deschise – acum avea să urmeze sunetul draperiei trase. Dar nu se auzi nici un astfel de zgomot. Din lumina verzuie, difuză, se auzi vocea lui Mary – fără suflare, isterică:

– Oh, doamnă, oh, doamnă, *e un cadavru în bibliotecă.*

Și cu o izbucnire isterică de sughițuri de plâns ieși din cameră.

II

Doamna Bantry se ridică din pat. Fie visul ei luase o întorsătură foarte ciudată, fie... fie că Mary chiar o zbughise din cameră după ce spusese ceva (incredibil de fantastic) cum că ar fi fost un cadavru în bibliotecă. „Imposibil, își zise doamna Bantry, trebuie să fi visat.“ Dar, pe măsură ce își spunea aceasta, simțea din ce în ce mai mult că nu visase, că Mary a ei cea atât de cumpătată, rostise într-adevăr acele cuvinte fantastice. Doamna Bantry reflectă un minut și apoi aplică imperativ un cot conjugal soțului ei adormit.

– Arthur, Arthur, trezește-te!

Colonelul Bantry mormăi, protestă și apoi se răsuci pe partea lui de pat.

– Trezește-te, Arthur! Ai auzit ce-a zis?

– Aproape, răspunse instinctiv colonelul Bantry. Desigur, sunt de acord cu tine, Dolly.

Și brusc, adormi la loc. Doamna Bantry îl scutură.

– Trebuie să mă ascuți. Mary a intrat și a zis că este un cadavru în bibliotecă.

– Înfi, ce?

– Un mort în *bibliotecă.*

– Cine zice?

– Mary.

Colonelul Bantry își adună mințile și trecu la rezolvarea situației. Spuse:

– Prostii, fato! Ai visat.

– Nu, n-am visat. Și eu am crezut la fel, la început. Dar n-am visat. Chiar a venit în cameră și a zis asta.

– Mary a venit în cameră și a zis că e un mort în bibliotecă?

– Da.

– Dar nu se poate! spuse colonelul Bantry.

– Nu, nu, presupun că nu, răspunse cu îndoială doamna Bantry. Adunându-și forțele, continuă: Dar atunci ce a zis Mary că a fost?

– Probabil că n-a zis.

– Ba a zis.

– Probabil că ți-ai închipuit.

– Nu mi-am închipuit.

Colonelul Bantry era pe deplin treaz acum, și pregătit să facă față situației, după cum era cazul. Spuse cu blândețe:

– Probabil că ai visat, Dolly, se mai întâmplă. E de vină povestea aia cu detectivi pe care o citești – *Misterul chibritului rupt*. Lordul Edgbaston găsește o frumoasă blondă moartă pe covorul din fața șemineului din bibliotecă. În cărți, morții sunt întotdeauna găsiți în bibliotecă. N-am întâlnit nici unul în realitate.

– Probabil c-o să vezi acum, spuse doamna Bantry. Oricum, Arthur, cred că e cazul să te scoli și să vezi despre ce e vorba.

– Zău, Dolly, chiar cred că ai visat. Visele par uneori foarte reale, când te trezești brusc. Chiar ești convins că sunt adevărate.

– Eu visam cu totul altceva – despre expoziția de flori și despre nevasta preotului în costum de baie... ceva de genul acesta.

Cu o izbucnire bruscă de energie, doamna Bantry sări din pat și trase draperiile. Lumina blândă de toamnă inundă camera.

– N-am visat, spuse ea cu fermitate. Scoală-te imediat, Arthur, și du-te jos să vezi despre ce e vorba!

– Vrei să mă duc jos și să întreb dacă este un mort în bibliotecă? O să arăt ca un prostănac.

– Nu trebuie să întreb nimic, rosti doamna Bantry. Dacă este un mort – și desigur e posibil ca Mary să o fi luat razna și să vadă lucruri care nu-s – ei bine, cineva ne va spune în curând. Nu trebuie să scoți nici un cuvânt.

Bombănind, colonelul Bantry se înfolfi în halat și ieși din cameră. Porni de-a lungul coridorului și coborî scările. La baza treptelor servitorii se strânseseră grămadă; unii dintre ei suspinau. Majordomul pași în față, să facă impresie.

– Mă bucur că ați venit, domnule. Am dat dispoziție să nu se întreprindă nimic până ce nu veniți dumneavoastră. Credeți că e bine să sun la poliție, domnule?

– Să-i suni, de ce?

Majordomul aruncă o privire plină de reproș unei tinere care plângea isteric pe umărul bucătarului.

– Am înțeles, domnule, că Mary v-a informat deja. Mi-a zis că așa a făcut.

Mary spuse gâfâind:

– Eram atât de speriată, că nu mai știu ce-am spus. M-a luat așa, dintr-odată, mi s-au înmuiat picioarele și stomacul mi s-a întors pe dos. Să găsești așa ceva, aoleu, aoleu!

Se sprijini din nou de doamna Eccles, care zise:

– Lasă, lasă, draga mea.

– Firește că Mary este tulburată, domnule, fiind cea care a făcut această descoperire înspăimântătoare, explică majordomul. A mers în bibliotecă așa cum face de obicei, să tragă draperiile, și... aproape că s-a împiedicat de cadavru.

– Vrei să spui, întrebă colonelul Bantry, că avem un cadavru în bibliotecă? În biblioteca mea?

Majordomul tuși.

– Probabil, domnule, doriți să vedeți cu ochii dumneavoastră?

III

– Alo, alo, alo. Secția de poliție. Da, cine e la telefon? Sergentul de poliție Palk cu o mână își încheia tunică, iar în cealaltă ținea receptorul.

– Da, da, Gossington Hall. Da? Aha, bună dimineața, domnule. Tonul sergentului suferi o oarecare schimbare. Deveni mai puțin oficial, recunoscându-l pe generosul patron al sportivilor poliției și pe principalul magistrat din district. Da, domnule? Cu ce vă pot fi de folos?... Îmi pare rău, domnule, dar nu prea v-am auzit... Un cadavru, ați zis?... Da?...

Da, dacă doriți, domnule... E-n regulă, domnule – ziceți că e o tânără femeie pe care nu o cunoașteți?... Desigur, domnule. Lăsați pe mine.

Sergentul de poliție puse receptorul în furcă, lăsă să-i scape un fluierat prelung și începu să formeze numărul șefului său.

Doamna Palk privi din bucătărie, de unde venea un miros îmbietor de șuncă prăjită.

– Ce e?

– Cel mai ciudat lucru la care te-ai putea gândi, îi răspunse bărbatul. Cadavrul unei tinere femei a fost descoperit la Hall. În biblioteca domnului colonel.

– Ucisă?

– Strangulată, așa zice el.

– Cine e?

– Colonelul zice că nu a mai văzut-o niciodată.

– Și atunci ce căuta în *biblioteca lui*?

Sergentul Palk o reduse la tăcere aruncându-i o privire plină de reproș și, pe un ton oficial, vorbi la telefon.

– Domnul inspector Slack? Sergentul Palk. Tocmai am primit un raport cum că s-a găsit cadavrul unei femei în această dimineată la ora șapte și un sfert...

IV

Telefonul lui Miss Marple sună în timp ce aceasta se îmbrăca. Sunetul o făcu să tresară, căci era o oră neobișnuită pentru a primi apeluri. Viața ei de fată bătrână era atât de bine

organizată, încât telefoanele neașteptate erau o sursă bogată de supoziții.

– O, Doamne, spuse Miss Marple, uitându-se perplexă la aparatul care suna. Mă întreb cine ar putea fi?

Nouă, nouă și jumătate erau orele obișnuite la care se sunau vecinii. Se făceau atunci planuri pentru ziua respectivă, se lansau invitații și altele. Singurul care suna cu puțin înainte de ora nouă era măcelarul, în cazul în care era vreo problemă cu carnea. Din când în când puteau să mai apară în cursul zilei și alte telefoane, dar se considera a fi lipsă de maniere să suni după nouă și jumătate seara. E adevărat că nepotul lui Miss Marple era scriitor și deci un dezordonat, recunoscut pentru faptul că suna pe la ore ciudate, o dată chiar cu zece minute înainte de miezul nopții. Dar oricare ar fi fost excentricitățile lui Raymond West, trezitul dimineata devreme nu făcea parte dintre ele. Era puțin probabil ca el sau vreo altă cunoștință a lui Miss Marple să sune înainte de ora opt dimineata. De fapt, era ora opt fără un sfert.

Prea devreme chiar și pentru o telegramă, deoarece oficiul poștal nu deschidea înainte de opt.

„Trebuie să fie o greșală“, decise Miss Marple.

Hotărându-se că acesta era cazul, opri zgomotoșul aparat ridicând receptorul.

– Da? zise ea.

– Tu ești, Jane?

Miss Marple era foarte surprinsă.

– Da, eu sunt, Jane. Te-ai sculat foarte devreme, Dolly.

Pe fir, vocea doamnei Bantry răzbătu agitată și cu respirația întretăiată.

– S-a întâmplat un lucru cât se poate de îngrozitor.

– Oh, draga mea.

– Tocmai am găsit un cadavru în bibliotecă.

O clipă Miss Marple crezu că prietena ei o luase razna.

– Ați găsit un ce?

– Știu, nu-ți vine să crezi, nu-i așa? Și eu credeam că asta se întâmplă doar în cărți. O oră m-am tot contrazis cu Arthur azi-dimineață, înainte ca el să coboare și să vadă ce-i acolo.

Miss Marple încercă să se adune. Întrebă pe nerăsuflute:

– Dar al cui este cadavru?

– E o blondă.

– O ce?

– O blondă. O blondă frumoasă... ca-n cărți. Nimeni n-a mai văzut-o până acum. Zace acolo, în bibliotecă, moartă. Iată de ce trebuie să vii imediat.

– Vrei să vin la tine?

– Da, trimit acum mașina să te ia.

Miss Marple spuse cu îndoială:

– Bine, dragă, dacă aș putea să-ți fiu de ajutor...

– N-am nevoie să mă ajuți. Dar te pricepi atât de bine la cadavre.

– Zău că nu. Micul meu succes a fost mai mult teoretic.

– Dar chiar te pricepi la crime. A fost omorâtă, sugrumată. Dacă cineva tot găsește un cadavru în propria casă, măcar să profite de ocazia asta, dacă înțelegei ce vreau să zic. De asta vreau să vii să afli cine a făcut-o și să descoperi misterul și toate cele. E de-a dreptul palpitant, nu-i așa?

– Bine, desigur draga mea, dacă pot să-ți fiu de ajutor.

– Minunat! Arthur nu-i prea încântat. Pare să considere că nu ar trebui să fiu entuziasmată de toate acestea. Desigur, îmi

dau seama că e o situație tristă și toate cele, dar nu o cunosc pe fată și când o s-o vezi, o să înțelegei ce vreau să zic prin faptul că nu arată real deloc.

V

Cu respirația întretăiată, Miss Marple se dădu jos din mașină, prin ușa deschisă de șofer.

Colonelul Bantry cobora treptele și păru un pic surprins.

– Miss Marple?... Ce plăcere să vă văd!

– M-a sunat soția dumneavoastră, explică Miss Marple.

– Absolut, absolut. Trebuie să aibă pe cineva cu ea. Altfel nu va mai rezista. Încearcă să păstreze aparențele, dar știi cum e...

În acest moment apărură doamna Bantry și exclamă:

– Întoarce-te, te rog, în sufragerie și termină-ți micul dejun, Arthur. O să ți se răcească șunca.

– Am crezut că sosește inspectorul, zise colonelul Bantry.

– O să vină cât de curând, spuse doamna Bantry. De asta trebuie să mergi să mănânci mai întâi.

– Asta trebuie să faci și tu. Mai bine ai veni să mănânci ceva, Dolly...

– Venim într-o clipă, Arthur, zise doamna Bantry. Hai du-te, Arthur.

Ca o găină recalcitrantă, Colonelul Bantry fu ușit în sufragerie.

– În sfârșit! spuse doamna Bantry cu o intonație de triumf. Hai!